

Διάφοροι κόσμοι μέσα στο εικοσιτετράωρο

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Γράμματα

<https://epopteia.gr/4157/diafori-kosmi-mesa-sto-ikositetraoro/>

Φαντάζομαι πως ο καθένας μας
ζει σε πάμπολλους κόσμους σε συνάρτηση πάντα με τις ασχολίες
και την φαντασία
του. Η δική μου καθημερινότητα, εδώ και πολλούς μήνες
επεκτείνεται σε πέντε
κόσμους, διαφορετικούς, όπως οι πέντε ήπειροι της υδρογείου
σφαίρας.

Ο μυθολογικός κόσμος
ενταγμένος και ιεραρχημένος στην όποια δομή του, γοητεύει με
το παράλογο, την
αντιφατικότητά του, τους αληθινούς πυρήνες κάτω από τα
λαμπυρίζοντα ψέμματα και
τις πολλές ερμηνείες ενός γεγονότος. Εκεί συμβαίνουν όλα τα
απίθανα, όπως
νεκραναστάσεις, μεταμορφώσεις, αρπαγές, επισκέψεις στον Άδη,
συνομιλίες θεών

και ανθρώπων καθώς και έρωτές τους, τέρατα, όπως Τυφώνες, Γοργόνες, Σειρήνες, θεοί-ποταμοί και πηγές κορασίδων, διάφορα πανάσχημα όντα αλλά και πρόσωπα λάμπουσας ωραιότητας, όπως η Αφροδίτη, η Ελένη, ο Άδωνις, ο Υάκινθος και άλλα. Αν αφεθείς στον μυθολογικό κόσμο δίχως να προσπαθείς για την όποια εκλογίκευσή του, θα βρεθείς στον κήπο των Χαρίτων, θα συνοδεύσεις την Αρτέμιδα ή την Αταλάντη στα κυνήγια τους, θα ακούσεις το άσμα των Μουσών και του Ορφέως, θα γίνεις κάτοικος του δάσους, ένα με τα δένδρα όπως οι Δρυάδες νύμφες, θα ταξιδεύσεις με την Αργώ για την Κολχίδα και με τις νήες των Αχαιών για την Τροία. Όταν όμως θελήσεις να τα περιγράψεις στην καθομιλουμένη, να ξέρεις πως επέτυχες μόνον το ένα έκτο της μυθολογικής ομορφιάς. Τίποτε δεν σε τρομάζει σε αυτόν τον κόσμο, ούτε οι συμπληγάδες, ούτε ο λαβύρινθος, γιατί η συνείδησή σου είναι αφυπνισμένη, μολονότι ο αληθινός χρόνος καταργείται.

Ο συγγραφικός κόσμος έχει παντοτινή αγωνία και συναίσθηση πως η εφαρμογή της έμπνευσης είναι πολύ κατώτερη, τόσο ώστε δεν αναγνωρίζεται η αρχική λάμψη του ονείρου. Μόνος ο συγγραφέυς παλεύει με τις λέξεις και τις έννοιες, βυθισμένος στον καταδικό του κόσμο, στον μεταξένιο ιστό, τον δημιουργημένο από την έμπνευσή του. Στην αρχαιότητα ο πεζογράφος ονομαζόταν συνθέτης λόγων. Όντως. Συνθέτει λόγους, και με τους λόγους ιστορίες, βασισμένες πάνω στα λόγια των

Ελικωνιάδων Μουσών,
μισές ψέμμα και μισές αλήθειες. Ο συγγραφέας έχει κοντά του
τον αναγνώστη,
μοιράζεται μαζί του το έργο, ο συγγραφέας είναι ο Μέγας τάλας,
ο αναγνώστης
κρίνει, καλοδέχεται και απορρίπτει. Όταν κρατά στα συρτάρια
τα γραπτά του
είναι μόνος, όταν δημοσιεύει συντροφεύεται από τον αναγνώστη.

Όταν γίνομαι
αναγνώστης με μόνιμη συμπάθεια αναγνωρίζω όλες τις επινοήσεις,
τις παγίδες, τα
αδιέξοδα και τα χαρίσματα του συγγραφέως.

Ο εικονικός κόσμος
είναι το αντίτυπο και το αντίγραφο. Η σκιά. Η μίμηση των
πάντων. Έχει την όποια
λογική της πραγματικότητας. Τίποτε δεν είναι δικό του αλλά
απεικονίζει
πραγματικότητες με τρόπο μαγικό. Οι ψευδαισθήσεις είναι τόσο
έντονες, ώστε
μπορείς να χαθείς όπως με τις οφθαλμαπάτες της ερήμου. Βλέπεις
στον παροντικό
σου χρόνο σε αναπαράσταση αρχαία μνημεία, θέατρα και οδούς,
όπου νοερώς
διασχίζεις, παρακολουθείς παμπάλαιες μάχες, μετέχεις σε
τρισδιάστατα
εξομοιωμένα περιβάλλοντα. Με το Foto shop που ανήκει σε αυτόν
τον κόσμο, βάφεις
με τα εικονικά χρώματα την παράσταση χωρίς να λερώνεις χέρια
και χώρο, την αυξομοιώνεις
με τον εικονικό φακό, την στριφογυρνάς και την μεταθέτεις με
ένα άγγιγμα. Είναι
μια τεχνολογική ποίηση. Τότε αντιλαμβάνεσαι και τα παράλληλα
σύμπαντα.

Μου έτυχε αρκετές
φορές καθώς περπατώ να βλέπω δίπλα μου ξένους ανθρώπους από
άλλο χωροχρονικό
επίπεδο με μία σημαντική διαφορά: τους βλέπω πάντοτε εν τομή
και ποτέ
κατενώπιον.

Ο ονειρικός κόσμος
είναι πολλές φορές άναρχος και λιγώτερο λογικός κατά τα
«συμφωνημένα» μέτρα της
λογικής μας. Γοητευτικός με την αντιφατικότητα και το άλογο
στοιχείο του,
προφητικός ενίοτε για τις διευρυμένες συνειδήσεις, εφιαλτικός
για τον ταραγμένο
ψυχισμό.

Τα όνειρά μου είναι
συνήθως έγχρωμα και διαθέτουν μια απίστευτη διαφάνεια. Όπως
παλαιότερα
εξομολογήθηκα σε μια συνέντευξη αποτελούν για μένα πηγή
έμπνευσης. Πολλά διηγήματά
μου έχουν τις ρίζες τους στον ονειρικό κόσμο. Φαντάζομαι πως
το ίδιο θα
συμβαίνει και σε άλλους συγγραφείς. Τυχερός όποιος θυμάται
ολόκληρο το όνειρό
του και δύναται να το ερμηνεύσει. Τα όνειρα είναι πολύτιμα,
ακόμη κι αν
αναγκασμένος σηκώνεσαι λόγω καθηκόντων πολλές φορές την νύχτα,
ακόμη κι αν τα
θυμάσαι τεμαχισμένα σαν κομμάτια κρεοπωλείου.

Ο πραγματικός κόσμος,
του οποίου η ύπαρξη γεννά τα περισσότερα φιλοσοφικά ερωτήματα:
είναι αληθινός,

είναι ένα είδωλο του αληθούς αρχετύπου, είναι αντικειμενικός ή υποκειμενικός, βιώνεται από όλους το ίδιο; Είναι η περιέχουσα έννοια του κόσμου και όχι το περιεχόμενο; Τί είναι; αίνιγμα και γρίφος ή μια αλήθεια και σταθερότητα; όσο το ερωτηματικό μπαίνει στο τέλος της πρότασης, δεν ξέρουμε τί είναι. Μόνον με υποθέσεις βρίσκουμε τα χαρακτηριστικά του. Ας υποθέσουμε λοιπόν πως είναι αληθινός και λογικός...

Συνειδητοποιώντας πως ζω σε αυτούς τους πέντε κόσμους μέσα στο καθημερινό μου εικοσιτετράωρο, προσπάθησα να βρω το κοινό τους στοιχείο. Τελικώς ανακάλυψα με βάση τις διάφορες αδιαθεσίες που μου συνέβησαν και στους πέντε κόσμους (ταχυκαρδία, ίλιγγος, σταμάτημα αναπνοής κα.) πως κοινός παρανομαστής είναι ο θάνατος. Μπορεί να συμβεί σε όλους αυτούς τους κόσμους. Τρομερό; Όχι, αν θυμηθούμε την αστραφτερή εικόνα από την ποίηση του Δ.Π. Παπαδίτσα που περιγράφει τον θάνατο: «Το ρίγος της πλάνης και το άλλο του ταξιδιού καταμεσήμερα μέσα στο σκοτεινότερο όχημα που γλυστράει πάνω σε μαργαρίτες και όργια πουλιών.»

Εικόνα: Γ. Ψυχοπαίδης